

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ . . . δρ. 12.— Ἐτησίᾳ . . . φρ. χρ. 15.—
Ἑξαμήνιος . . . 6,50, Ἑξαμήνιος . . . 8.—
Τρίμηνιος . . . 3,50, Τρίμηνιος . . . 4,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΣΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαρτίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 16

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Καὶ πρὶν συνέλθῃ ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐκπληξή της ἐκείνη, γιὰ νάποκριθῇ, τῆς διηγήθηκε πῶς ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ ἑνὸς ἁ λ μ π α τ ρ ο ς, πού τὸ πόδι του ἦταν δεμένο ἕνα γράμμα ἀπὸ μιὰ Ἀγγλίδα, πού ζητοῦσε βοήθεια ἀπὸ κάποιον Ἀναμμένο-Βράχο. Κ' ἐπρόσθεσε, ὅτι σὲ ἀπόστασι λίγων λευγῶν ἀπὸ τὸ νησάκι, ὑπῆρχε μιὰ χώρα, ὅπου ζοῦσε ὀλόκληρη οἰκογένεια ναυαγῶν.

Ἀφοῦ ἄκουσε αὐτὴ τὴ διήγησιν, ἡ νέα Ἀγγλίδα ἐγονάτισε πρῶτα κ' εὐχαρίστησε τὸ Θεό· ἔπειτα ἔτεινε τὰ χέρια της στὸ νέο καὶ τοῦ ἐξέφρασε ὅλη της τὴν εὐγνωμοσύνη. Τέλος τοῦ διηγήθη καὶ αὐτὴ μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορίαν της καὶ τὸν προσκάλεσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀθλίαν της κατοικίαν.

Ὁ Φρίτς δέχθηκε ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνίαν ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις θάταν σύντομη. Γιατί βιαζότανε νὰ γυρίσῃ στὴν οἰκογένειάν του, πού θάνησυχοῦσε· ζόταν ἀκόμη νὰ ὁδηγήσῃ τὴν νέα Ἀγγλίδα στὸ Φελσενγκάιμ.

— Αὔριο, τοῦ ἀποκρίθηκε, Αὔριο φεύγουμε, κύριε Φρίτς. Ἀφῆστέ με νὰ περάσω κ' αὐτὴ τὴ νύκτα στὸν Ἀναμμένο-Βράχο, ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ τὸν ξαναῖδῶ.

— Πολὺ καλὰ, αὔριο, ἀποκρίθηκε ὁ νέος.

Καὶ μὲ τὰ πρόφαιμα πού εἶχε γιὰ τὸν Τζέννυ, καθὼς καὶ μ' ἐκεῖνα πού εἶχε πάρει ὁ Φρίτς μαζὶ του, ἔφαγαν οἱ δύο τοὺς καὶ διηγήθησαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τίς παράξενες ἱστορίες τοὺς.

Ἐπειτα ἡ Τζέννυ ἔκαμε τὴν προσυχὴ της καὶ τραβήχθηκε στὸ θάθος τῆς σπηλιάς, ἐνῶ ὁ Φρίτς ξαπλώθηκε νὰ κοιμηθῇ στὴν εἴσοδον, σὺν πιστὸς φύλακας σκύλος.

Τὴν ἄλλη μέρα, πολὺ πρωΐ, φόρτωσαν στὸ καριόκι τὰ λίγα ἐκεῖνα μικροπράγματα, πού ὁ Τζέννυ δὲν ἤθελε νὰ τὰποχωρισθῇ, ἐπίσης τὸν φαλακροῦρα καὶ τὸ τσακάλι της. Ἡ νέα Ἀγγλίδα, πού ἐφόρεσε τὴν ἀνδρική της στολή, ἐκάθισε στὴν πρῶμην τῆς θαρνούλας, ἀνοιχθῆκε τὸ πανάκι, δούλεψαν καὶ τὰ κουτιά, κ' ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, οἱ τελευταῖοι κάπνοι τοῦ Ἀναμμένου Βράχου χάθηκαν ὅν ὀρίζοντα.

Ὁ Φρίτς ἐλογόριαζε νὰ πάη ἴσια στὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἑλπίδας. Ἀλλὰ ἔγινε ἀνάγκη νὰ ἐπιδιωρθωθῇ τὸ καριόκι, πού, καθὼς ἦταν φορτωμένο βαρεῖα, εἶχε πάθει κάποια λάβη. Ὁ Φρίτς λοιπὸν τὸ ὠδήγησε

στὸν ὄρμον τῶν Μαργαριτῶν κ' ἀπὸ καὶ ἐδῆλσε τὴ συντρόφισσάν του, στὸ νησάκι, ὅπου ἐπλησίασε ὕστερα ἡ πινάσσα καὶ τὴν ἐπῆρε.

Αὐτὰ διηγήθηκε ὁ Φρίτς.

Ὡστόσο ἡ ζωὴ τῶν ἀποίκων ἐξηκολούθησε ἡ ἴδια, πότε στὸ Φελσενγκάιμ καὶ πότε στὸ Φαλκενγκόρτ, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἦταν πολὺ πιδ εὐχάριστη καὶ πιδ εὐτυχισμένη τῶρα πού εἶχαν μαζὶ τοὺς καὶ τὴν καλὴ Τζέννυ Μόντροξ. Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε ἀφιερῶμενος στὴν ἐργασία καὶ στὴ διασκέδαση, κ' ἐννοεῖται περισσότερο στὴν ἐργασία, γιατί δὲν ὀπαιπαῦσαν λίγη τὰ κτήματά, οἱ φυτεῖες τῆς Ἀποικίας, τὰ κατοικίδια ζῶα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νοικοκυριό.

Μία ὥραία δεινροστοιχία ἀπὸ καρποφόρα ὠδηγοῦσε τὴν ἀπὸ τὸ ρέμμα τῶν Τσαναλιῶν στὸν πύργον τοῦ Φαλκενγκόρτ. Πολλοὶ ἐξωραϊσμοὶ ἐγείναν ἐπίσης (στὸ Βάλντεργκ, στὸ Τσούκερτοπ, στὸ Ἐμπερροουστ καὶ τέλος στὸ Πρόσπεκτ Χίλλ). Τί τερπνές ὥρες περνοῦσαν στὴν βίλλαν αὐτὴ, κατωμένη ἀπὸ καλὰ μισοπρὸς στὸ σχέδιο τῶν Ἑλβετικῶν σ α λ έ. Ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἡ θάλασσα ἀπλωνόταν, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος σὲ μιὰ μεγάλη ἐκτασὴ τῆς Γῆς τῆς Ἐποικισίας καὶ, ἀπὸ τὸ ἄλλο, σ' ἕνα ὀρίζοντα ὅκτω ὡς ἐννέα λευγῶν, πού τὸν ἐσχημάτιζε ἡ γραμμὴ τοῦ οὐρανοῦ καὶ πῆγε θάλασσαν.

Ἐφθασε κ' ἡ ἐποχὴ τῶν βρογῶν, πού ὁ Ἰάκωβος τῆς ἔφερε ἀφθονίαν. Ἐγείνε τότε ἀνάγκη νὰ φέρσῃν τὸ Φαλκενγκόρτ καὶ νὰ γυρίσῃν στὸ Φελσενγκάιμ. Οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι μῆνες ἦσαν πάντα δυσά-

«Καὶ στὸ πανὶ αὐτὸ διάβασε...»
(Σελίς 89, στ. γ'.)

ρεστοί με τις ατελείωτες κακοκαιρίες τους. Δεν έβγαίναν έξω, παρά μόνον όταν είχαν εργασία που δεν μπορούσε να αναβληθεί. να πάνε παραδείγματος χάριν, στο κτηνοτροφείο, να κοιτάζουν τα κατάντητά τους, Κάπου, κάπου έβγαίνε κι' ο Φρίτε για κυνήγι, αλλά κι' αυτός δεν απομακρυνόταν πολύ από τα περίχωρα του Φελσενχάιμ.

Ποτέ ωστόσο ο μικρόκοσμος αυτός δεν έμεινε άργος. Όταν δεν μπορούσε να εργασθεί έξω, εργαζότανε μέσα. Η κυρία Ζερμάτι διέθιξε τις εργασίες του σπιτιού κι' η Τζέννυ τη βοηθούσε με όλη την εφευρετική της δραστηριότητα την Αγγλοσαξωνική, διανοητική, κάπως από την Ελβετική, που δεν έχει τόσο πρωτοβουλία. Έπειτα η Τζέννυ μάθαινε και Γερμανικά με τον κ. Ζερμάτι, ενώ η οικογένεια μάθαινε Αγγλικά με την Τζέννυ. Ο Φρίτε μάθαινε τα μιλούσε ωραιότατα σε λίγες εβδομάδες. Μά και πώς μπορούσε να μη μάθω έτσι γρήγορα με μία δασκάλισσα, που τα μαθήματά της ήταν τόσο ευχάριστα.

Ετσι, δεν καταλάβαιναν τις μεγάλες ημέρες της βροχής εποχής. Η παρούσα της Τζέννυ Μόντρος έδινε καινούριο θάλασσο στις βρογμέρες. Κανένας δεν διαζόταν πια ναποστευθή στην κλίμαρά του για να πλαγιάσει. Η κυρία Ζερμάτι κι' η Τζέννυ έρραβαν και συγχρόνως λάβαιναν μέρος στη γενική συνουσία. Συγγά ή νέα Αγγλίδα τραγουδούσε γιατί είχε έσοχη φωνή. Είχε μάθει όλα τα Ελβετικά τραγούδια, τις άθνητες εκείνες μελωδίες των βουνών και τι απόλαυσις να τις ακούει κανένας από το στόμα της! Έπειτα, τη μουσική διαδεχόταν άναγνωστη, ο Ερνέστος έδιάβαζε δυνατά από τα καλύτερα έργα της ρομάντικης. Έτσι ή ώρα του ύπνου έφτανε πάντα πολύ γρήγορα.

Στην ιοιζορνευστική αυτή ατμόσφαιρα, ο κ. Ζερμάτι, ή γυναίκα του και τα παιδιά του, ήταν βέβαια όσα ευτυχισμένοι μπορούσε να είναι. Πάντα θυμωόνταν την πατρίδα τους, πάντα άνησυχούσαν για το μέλλον, πάντα παρέμεναν άπασω με άβοηθεια. Αλλά, καθώς ήταν όλοι ένωμένοι, κι' τα δεν

δεν έπηρεάζαν τόσο πολύ την ετοιμία τους. Δεν μπορούσε όμως να πούμε το ίδιο και για τη Τζέννυ. Ήταν δυνατό να μη θυμάται αυτή τον πατέρα της και να μη λυπάται; Είχαν περάσει δύσμοις σχεδόν χρόνια από τον ο συνταγματάρχη θά έφαινε στο Λονδίνο και του κόλου θά περίμενε τη θυσία του εκεί! Το πλοίο που έπρόκειτο να του την πάρη, ή Δ ο ρ κ α ε, δεν είχε άκουσθή τόσο καιρό. Δεν θά υπέθεταν λοιπόν πως θά χάθηκε αϊτανδρο σε κανένα κυλιώνα του Ινδικού Ωκεανού;... Έτσι ή Τζέννυ, συλλογισμένη την αγωνία και τη λύπη του πατέρα της, που θά τη θεωρούσε ίσως νεκρή, δεν μπορούσε να είναι τέλεια ευτυχισμένη στη Νέα Ελβετία.

Είχε δυνατό να ευτυχί τέλεια ένας άνθρωπος, χωρισμένος από την πατρίδα του, από τους δικούς του, από όλο τον άλλο κόσμο; Και μήπως αυτή δεν ήταν ή θέση και των ναυαγών του Λ α ν δ ο ρ ε;

Κατόφεραν να τα πιάσουν ζωντανά και να τα ημερώσουν (Σελίς 81, στήλη β')

Ξέρουμε τώρα, ποιά ανέλπιστο περιστατικό παρουσιάστηκε άξαφνα και την άλλαξε σημαντικά.

ΣΤ'

Μετά την αναχώρηση. — Τί ήταν γνωστό για την νέα Ελβετία. — Η οικογένεια Ουόλφτων. — Καινούρια σχέδια. — Κανάλι από το ρέμμα των Τσακαλιών ως τη λίμνη των Κύνων. — Το τέλος του 1816.

Τις πρώτες ημέρες μετά την αναχώρηση του Σ τ ο ρ α, μεγάλη μαλαγγολία βασίλευε στο Φελσενχάιμ. Θάλασε κανείς ότι κάποια συμφορά έπαισε στην άπρημερ εκείνη γωνία της γης, που τόσο την εύνοουσε ως τότε ή Θεία Πρόνοια. Ο κ. και ή κ. Ζερμάτι ήταν άπαρηγόρητοι που άφρασαν

να φύγουν οι δυο γιοί τους, πρώτος ωστόσο που δεν θάταν καθόλου λογικά να το επιδοκίμουν, ούτε μπορούσαν να το αποφύγουν ή να το αναβάλουν.

(Επεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Στο φίλο και συμφοιτητή μου Γ. Καρόδη

...και το πούλαμα φεύγοντας, του φούγω, άφίνω πίσω μου τη δύμησόν μου.

Φεύγεις, καλέ μου σύντροφε, και μόνον Χωρίς έσε ή καρδιά μου θά θρηνηση. Του χωρισμού ή στερνή στιγμή θυγίνα. Πού ίσως για πάντα—ώιμε!—θα μάς χωρίτη.

Μέσα μου τώρα ο πόθος γιγαντώνει. Τό πόσο να σου πώ σ' έχω αγαπήσει. Όχι, μην κλαίς! ο χρόνος που δλα (ισκλώνει,

Δεν μπορεί την άγάπη μας να σβύση. Στάσου στερνή φορά να σάντικρύσω. Και δέξου της καρδιάς μου άγνά το (δώρα

Που τραγουδάει τον πόνο που πονούμε.

Όχι, μην κλαίς! όταν ξανάρθης πίσω. Όσα δάκρυα πικρά χύνουμε τώρα. Μ' έλλα τόσα χαράς θά φιληθούμε!.

ΙΩ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΜΑΡΑΣΜΟΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Με τήραε με τα τίμια μάτια του σκυλιού, έλο ευγνωμοσύνη και συμπάθεια, μάτια που, αν και ζήλο, έζωγραφίζονταν άπάνω τους όλος ο βαθύς καίμος του σπάρζε την ψυχή, και γλίσφοντάς μου τα χέρια έφυγε άργα, άργα. Σε λίγο εγύρισε το κεφάλι και κουνώντας την ουρά με έκνταξε πάλι με τα πονεμένα μάτια του κατράβηξε. — Το έννοιωσα το δυστυχισμένο, Δεν ήθελε να το παρεξηγήσω. Αλλά ήταν το στόμα του, αλλά εκείνη ή θλιβερή ματιά μου έφάνηκε πως μου έλεγε: Μη με πάρης για άχάριστο, αλλά θέλω εκεί από κάτω που μοιάζει το κεράσι μου να ξεψυχώ, εκεί άγναντεύοντας το πέλαγος και ρουφώντας την άμυδρα που φέρνει ο μπάτης.

Και όμως πόσο του αύξαινε τα ματόριά του αυτός ο μπάτης! Έκει από κάτω από το μουράγιο πούχε κρυφθή, όταν ήτανε ρίξη, με τραβηγμένα τα νερά, άφηνε δυο πιθαμές τόπο ή θάλασσα και μαζεύετονε κουλουριασμένο άπάνω στα μουσκεμμένα φύκια. Αλλά όταν έπαιρνε μπάτης, ή θάλασσα έφτανε τον

τούχο του μουράγιου και το έσκέπαζε όρθο ως την κοιλά.

Αλλά εκείνο δεν το έκουνοσε από εκεί κάτω. Μονάχα όταν άκουσε την άλυσίδα του άγκουρέτου κανενός καϊκιού που άραζε, έστηκωνόνταν, έδβαινε από κάτω από τη σκοτεινή τρύπα του και άγνάντευε τη θάλασσα μυρίζοντας τον άέρα και όταν άκοστάρηζε στο γυαλό κανένα βαρκι καϊκιού έσουρνονταν ως εκεί, κουνώντας την ουρά του στους ναύτες. Αλλά το έδιωχναν με πατρίες, γιατί είχε όλα τα σημάδια της λύσσας το παληόσκυλο: τα γουδιασμένα μάτια του έγυάλιζαν, χωρία που είχε πάντα την ουρά του από κάτω από τα σκέλια.

Στο τέλος εκείνοι που είχαν τα μαγαζιά στο γυαλό αποφάσισαν να του δέσουν μια πέτρα να το φουντήσουν από την άκρια της βυλύνιας σκάλας του λιμανιού, γιατί ούρλιαζε πολύ τη νύχτα και θά έπαιρνε κανένα ο Χάρος με τη γρουσουζιά του. Είδα κι' έπαθα να τους άλλάζω τη γνώμη με πολλά παρακάλια: τους έλεγα πως έκλειγε από τον καύμο της έρημιάς του, μα που ν' άκούσουν! Έκείνο που τους ήσύχασε ήταν όταν τους είπα, πως αυτό το σκυλί ζέρω ότι δεν τρώει τίποτα και σε δυο μέρες το πολύ θά φορήση μοναχό του.

Την παρασμένη είχε έρθει μία γαλαξειδιώτικη γολέττα και το ξεμέρωμα κοντά, τρεις από τα μεσάνυχτα, έρχηνα με τη βάρκα της τα παρακάδια για να τα σηκώσω με την άλμπα.

Είχαμε άνοιχτή άρνατά μηχανά: και όμως, εκεί που έκάλάρηκα το παραγάδι, το στεριανό τ' άγέρι που έδωχναν την ώρα εκείνη ή έέρες, μου έφεργε άδύνατο ξεψυχισμένο το σκύλου το ούρλιασμα.

Σε λίγο, αν κι' επέσαμε πολύ πλειό γυαλό, δεν τ' άκουγα πλειά. — Θά ήταν άπάνω κάτω ή ώρα που έπρόβυλλε εκεί από τα βουνά της Δεσφίνας ο αύγερινός.

Δεν το θυμήθηκα πλειά το σκυλί και ήάρενα, όσο που βγήκα ο ήλιος. Όταν στο τέλος έπήραμε άπάνω και τα δυο παραγάδια, έτραβήξαμε κατά το γυαλό.

Έκει στην άμμουδιά, άκρη άκρη, ήταν ξεπλωμένο το σκυλί, σαν καθιστό, όπως ζωγραφίζουν τις Σφίγγες με τα πόδια έμπρός, με το λαμύ τεντωμένο, άγναντεύοντας το πέλαγο.

Αλλά ήταν νεκρό. Σδυσμένα, γυαλωμένα τα όρθανωκτα μάτια του, ζυλιασμένο το κορμί του.

Τότε το μικρό ναυτόπουλο, που μου κρυτούσε τα κουτιά:

— Μπα, είπε, ο Κουτσάφτης! Το κακόμοιρο το σκυλί! Το είπαν και τότε χαμιν οι άπονοι.

Πολύ βαθεία συμπάθεια για το ναυτόπουλο με έκαμαν να κρίσωθώ τα πονε-

τικά του λόγια για το δυστυχισμένο ζώο.

— Το γνωρίζεις, παιδί μου, το είπα, αυτό το σκυλί;

— Άα, δεν το γνωρίζω; Είναι ο Κουτσάφτης από πατριώτικα καράδι, από τη μπρατσέρα του Νικολού του Σταμπά. Είχαν πη πως θά το διώξουν και τ'έδιωξαν.

— Και γιατί τ'έδιωξαν, παιδί μου;

— Να, δεν ήταν διόλου κακό. Όσα κι' αν τούκxαν, και ζώλο και δέσιμο σφιχτό, για να άγριέψη, αυτό τίποτα. Ένα καραδόσκυλο, ζέρεις, κύριε, πρέπει να είναι άγριο, κακό, να γνωρίζη δυνατά και να δείχνη πάντα τα δόντια. Αυτό ήταν γεννημένο ήμερο και καλό, όσο κι' αν έζύγωναν στο καράδι τους κουνούσε την ουρά του. Δεν έλόγιαζε κανένα για κλέφτη, δεν έδανε με το νου του κακό άνθρωπο...

Κ' εγώ, ως εκείνη τη στιγμή, είχα τη γελασμένη ιδέα, ότι μονάχα ανθρώπους σβύνει και βουλιάζει σ' αυτό τον κόσμο ή καλωσύνη!

ΕΜΜ. Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

ΚΟΥΙ, ΚΟΥΙ, ΚΟΥΙ...

Κωμωδία μονόπρακτη

Πρόσωπα: ΝΙΚΟΣ, 10 χρονών. — ΚΑΓ ΤΗ, 9 χρονών. — ΛΟΥΛΟΥ, 7 χρονών.

ΝΙΚΟΣ. — Έπί τέλους, αποφάσισατε;

ΚΑΙΤΗ. — Ναί, σχεδόν.

Ν. — Αργήσατε όμως. Ω! τί πασπίτικα που είναι τα κορίτσια! Ένα τίποτα τα σταματά! Και συ, Λουλού;

ΛΟΥΛΟΥ. — Εγώ, θά ευχαριστήθω νάλθω μαζί σας, μα έχω ένα μικροπτικό φόβο.

Ν. — Φόβο!... Αύτη τη λέξη εγώ δεν την έχω στο πρόγραμμά μου. Μα σκεφθήτε πόσο θάφωλεθηθούμε.

Κ. (Κτυπώντας τα χέρια). — Όχι πια μαθήματα!... Όχι πια αυτές τις φοιητές νότες! Έίται βέβαιος, Νίκο, πως στον τόπο που πάμε, δεν έχει καθόλου πιάνα;

Ν. (σηκώνοντας τους ώμους). — Άφου θά είναι έρμηνο νησί! Ποιος θέλει να κουδάλησε τόταιο όργανο;

Κ. — Όχι, άνο μισή!... Άμυρό, φου για τα κορίτσια που είναι υποχρεωμένα να καθούνται όρες δόλνλητες μπροστά του και να κάνουν τα δάκτυλά ήμε να κρέχουν επάνω στα κόκκαλα, ενώ μάλλον τα πόδια τους θάθελαν να πάνε και νάλθουν παίζοντας στον κήπο.

Α. — Δέ θάχη δασκάλες στο θαμάσια νησί σου, Νίκο;

Ν. — Βεδοπότατα όχι!

Α. — Τότε, ως φύγουμε γρήγορα, γιατί μόνο ή ιδέα πως δεν θά διαβάσω δη α δά χιλ. με κάνει κι' αποφασίζω.

Κ. — Θά ετοιμάσουμε τα πράγματά μας και θά γράψουμε ένα γράμμα στη μαμά για να την ειδοποιήσουμε. Φτάνει να μην άνησυχήση.

Ν. — Και γιατί θάνησυχήση; Μηπως δέ θά είμαι μαζί σας να σας υποπερισπισθώ εν ανάγκη; Άλλωστε δεν είναι παρά υπόθεση μερικών χρόνων, θά ξανάλθουμε κοντά της όταν μεγαλώσουμε και δεν θά έμιαστε υποχρεωμένοι να υπακούουμε σε κανένα.

Α. — Και αν μας φάγουν τα θηρία;

Ν. — Τα θηρία! Ποιά; Δέ θάχη κανένα άγριο ζώο στο νησί που θά σας πλώ.

Κ. — Δέ μπορείς να είσαι βέβαιος γι' αυτό, Νίκο. Κ' εγώ διαβάω συχνά ιστορίες ταξιδιόν. είναι σπάνιο να μη συμβή καμιά πρεπέτεια στους ναυαγούς.

Ν. — Δέ θά είμαστε ναυαγοί, άφου φεύγουμε με τη θέλησή μας.

Κ. — Αυτό δεν έχει να κάνει!... Μπορεί, άφου κτίσουμε μία ωραία καλύβα μέσα σ' ένα δάσος να γυρίσουμε μία μέρα από τον περίπατο και να βρούμε μέσ' στο σπίτι μας ένα λεοντάρι.

Α. — Ένα λεοντάρι!... Άνατριχίζω...

Ν. — Άχ! αυτά τα κορίτσια δεν είναι καθόλου γενναία!... Έ, καλά! και όταν άκούη βρεσθούμε μπροστά σ' ένα λεοντάρι δέ θά όπισθοχωρήσω, σας βεβαιώ!

Κ. και Α. — Μα έμεις:

Ν. — Έσείς, έσείς θά κρυφθήτε πίσω από ένα δέντρο, ενώ θά σκοτώνω τον άχθρό μας όταν τον ξεπλώσω νεκρό καταγής, δέ θάχτε πια παρά να γυρίσατε στη χαριτωμένη μας καλύβα. Αυτό είναι όλο.

Κ. — Μα αν καθή κανένα ρείδι στο κοσβάδι μας και σηκώση άξαφνα το ερθερό του κεφάλι;

Α. — Ω! μη λες τέτοια πράγματα γιατί τρέμω!

Ν. — Τί φοβήταις άρα!... Ένα ρείδι, σπουδαίο πράγμα, μόλις το ίδουμε, θ' άρπάξω ένα μπαστούνι και μ' ένα κτύπημα (κάνει το κίνημα μιλώντας) θά το σπάσω το κεφάλι.

Κ. — Είσαι αλήθεια πολύ άνδρείος. Μόνο που σ' άκούω ήτυχάω.

Α. — Κ' εγώ το ίδιο.

Ν. — Δέ μένει παρά να ετοιμασθούμε.

(Επεται το τέλος)

Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ· ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Αγαπητοί μου

ΥΡΙΖΩ από ένα περίπατο πού έκαμα μέσα στο Βασιλικό Κήπο. Λέγω μ. έ. σ. α. γιατί άλλη φορά οι ιπρωίνοι αυτοί περίπατοι γινόνταν συνήθως ά π έ-
ξ ω. "Όταν ποθούσαμε δηλαδή λίγο πράσινο και λίγο γαλάζιο, κάναμε ά-
πλως τ ό γ υ ρ ο του Βασιλικού με μερικά σουλάτσα στην πλατεία του Ζαπτείου. Γιατί χρειαζόνταν τότες δι-
ατυπώσεις να μπή κανείς μέσα, ώ-
στε πολύ δύσκολα και πολύ σπάνια τ ό
κατόρθωνε κι' ό πειδ εύκαιρος! "Ο
Βασιλικός Κήπος, όπως όλα τ ά «βα-
σιλικά» πράγματα—πού θέλουν και
φεασιλική έξοδα—είχε τότε τις ή-
μέρες και τις ώρες του. Είχε ακόμα
και μια ώρισμένη είσοδο, πού την έ-
φύλαγαν στρατιώτες με τη λόγχη έφ'
όπλου. Οί άλλες πόρτες κλειστές.
"Έκανες να μπής από την άνοικτή,
κι' άκουγες: «Σήμερα δεν επιτρέπε-
ται!» "Η: «Τώρα είναι άργά, θά κλεί-
σουμε!» "Η: «Είπνε νωρίς άκόμη. Μετά
μια ώρα!»

Αλλά κι' αν έμπαινες, τί; Περί-
πατος ήταν εκείνος; Σε κάθε βήμα
σχεδόν, έδλεπες κι' από ένα φύλακα,
πού όπλωνε τ ά χέρια και σου έλεγε:
«Από δω δεν επιτρέπεται, από κεί!»
"Η τή στιγμή, πού κουρασμένος από
τόν έμετ' έμποδίων δρόμο σου, έκανες
να καθήσες σ' ένα πάγκο, ό φύλακας
έτρεχε και σε σήκωνε: «Πρός την έ-
ίσοδο, κύριε! ή ώρα πέρασε». Με άλ-
λους λόγους, ό άπέραντος Βασιλικός
Κήπος ήταν όλος για τή Βασιλική
Οικογένεια, για τούς Αδελφούς και
για μερικάς προνομιούχους, (πού εί-
χαν κλειδιά και μπορούσαν να μπαίνω
δυναίνον από τις ιδιαίτερες καγκελ'
λόπορτες ελεύθερα, νύχτα και μέρα.
Για τούς άλλους, τούς κοινούς θ ν η τ ο υ ς, ήταν σά να μίν ό
πάγκο. "Η κάτι χειρότερο υπήρχε,
φαινόταν κι' άπέξω, μαντευόταν, για
να κινή τόν πόθο και τή ζήλεια.

Αλλά τώρα πειά ό Κήπος έγαινε
δημόσιος. Καταργήθηκαν οι διατυπώ-
σεις, έπταν οι φρακμοί, εξαφανίστηκαν
οί λογχοφόροι φύλακες, άνοιξαν όλες
οί πόρτες. Από τ ά χαράγματα του
Θεού ως τ ή ληλαθίσίλειμα, μπορείς
βποιος κι' αν είσαι, να μπαίνεις ελεύ-
θερά. Κανείς δεν θά σε έμποδίσω, καί

νείς δεν θά σε έρωτήσω. Κυπα μεση-
μέρι.—άδιάφορο! "Ο Κήπος δεν κλει-
νει. "Ετσι, κάθε ώρα της ημέρας πού την
έχεις ελεύθερη, ή κι' άφιερωμένη σε
διάβασμα, μπορείς να την περνάς
χα ρ ι σ ά μ ε ν η στο Βασιλικό
Κήπο, καθισμένος σ' ένα πάγκο, κάτω
άπ' τ ά δένδρα, μπροστά στα λουλού-
δια, σε σκιά ή σε ήλιο, όπως σάρσεις,
με τ ό βιβλίο σου, με τήν εφημερίδα σου,
με τ ό περιοδικό σου, με τ ό τετραδιά
σου, με ότι θέλεις. "Η άπλως με τ ό
μεγάλο βιβλίο της ώμορφης Φύσης ά-
νοιγμένο μπροστά σου, πού δεν σου κά-
νει κανένα κόπο ούτε να τ ό κρατεις,—
σου τ ό κρατούν άόρατα χέρια, όπως
άπάνω κάτω τ ό Δειτουργικό του Δε-
σπότη οί διάκονοι,—ούτε να τ ό διαβάσεις,
γιατ' είναι γραμμένο από ένα "Υπέρτα-
το Ποιητή, τόν πειδ μεγάλο και, φυ-
σικά, τόν πειδ άπλό, τόν πειδ εύκολο,
τόν πειδ εύνόητο άπ' όλους...

Επωφελήθηκα λοιπόν από τή ση-
μερινή άνοιξιάτικη μέρα—τήν πρώτη
ύστερ' από τ ά όψιμα χιόνια, πού μās
ήλθαν φέτος μαζί με... χειλιόνια,—
για να κάμω τόν περίπατό μου στο
Βασιλικό Κήπο. Τί εύκολία! Είδα
μπροστά μου μια άνοικτή πόρτα, πού
λές και με προκαλούσε, και μπήκα.
Είδα μια δανδροστοιχία και τήν πέ-
ρασα. Είδα ένα πάγκο και τ ό τριγύρι-
σα. Είδα μια είσοδο με πράσινο θόλο και
τήν διέσχισα. Είδα ένα πάγκο, σ' ένα
πλάτωμα, τριγυρισμένο από γιγάντια
δένδρα, και κάθησα. Κανένας δεν μου
μίλησε. Μόνο μια έπιγραφή. Κ' ή έ-
πιγραφή αήτ έλεγε... τί νομίζετε;
"Ότι άπαγορεύεται τούτο και κείνο
και ότι ό παραβάτης συλλαμβάνεται
αύθωρο και τσεφονίζεται; "Οχι! "Η
έπιγραφή έλεγε απλούστατα, ότι «ή
διατήρησης του Κήπου άνατίθεται εις
τήν καλαισθησίαν και τήν φιλοτιμίαν
των έπισκεπτών»!

Και ποιος, διαβάοντας μια τέτοια
έπιγραφή, δεν θά θελήσει να φανή, κι'
αν δεν είναι άκόμη, καλαισθητός και
φιλότιμος; Ποιος θά κ α τ α β ε-
χ θ ή να μαθήσει εν' άνθρωπόνο θά-
μνο, να πληρώσει ένα δένδρο, να γκα-
μίσω ένα φράχτη, να κάμω οποιαδήποτε
ζήμια ή άταξία στον Κήπο τ ο υ ;
Και δεν μπορεί πιά παρά να τήν θεω-
ρή δικό του. Γιατί έτσι, όπως τόν
έχουν τώρα, είναι τού καθεός, είναι
όλονών, είναι τού λαού. "Ο Βασιλικός
Κήπος είναι Λαϊκός. Γιατί και τ ά
παλιά "Ανάκτορα—τ ά "Ανάκτορα τού
"Όθωνος και τού Γεωργίου—έγιναν
Νοσοκομείο. Ένα μικρό μέρος τού
Κήπου είναι χωρισμένο για τούς άρρώ-

στους και τούς νοσηκόμενους. "Όλος
άλλος δικός μας!

"Ετσι ή "Αθήνα άπέκτησε ή, για να
πώ καλύτερα, ανέκτησε τόν π ν ε
μ ο ν ά της. Γιατί "πνεύμων τών
"Αθηνών έχει όνομασθή όλη εκείνη
πράσινη έκταση, ή μοναδική μέσα πύ-
λευκή, τή μαρμαρένια πόλη—ή έκταπ-
τος Βασιλικός Κήπος και τού πάρκου
του Ζαπτείου. "Εκεί ή από εκεί άνα-
πνέουν τ ό τονωτικό όξυγόνο οί "Αθη-
ναίοι, κι' από κεί καθαρίζεται ό άέρας
πού τόν μολύνουν οί ύπνόνμοι, οί ά-
καθουμιάσεις τών Σφαγείων, τής "Α-
γοράς, τών άνθυγιεινών διουρηγανιών
και τ ό στοιβαγμα μισού εκατομμυρίου
κατοίκων. "Η "Αθήνα έχει έδάκια και
τις έξοχές της, τ ά Πατήσια, τ ά Φά-
ληρα, τις Κηφισίες. Αλλά ποιος μπο-
ρεί να πηγαίνει καθμέρα στην έξοχή,
και τώρα μάλιστα πού με τήν πολυκα-
σμία ή συγκοινωνία έφεινε τόσο δύ-
σκολη (Πού να βρής τράμ για να
πάς και να γυρίσης στην ώρα σου!)
Αλλά ό Βασιλικός Κήπος είναι ή έξο-
χή μέσα στην πόλη. Από τ ά μαρμα-
ρένια στίβια, πού τόν χαιμώνα ρήχων
τράμ και τ ό καλοκαίρι καίνε σε
φύρνοι, δεν τήν χωρίζει παρά ένας
φράχτης. Τόν περνάς και βρίσκασαι
άμέσως στη Φύση!

Αλήθεια, ή Φύση τού Βασιλικού
Κήπου είναι παραμορφωμένη, λαγάνι
άπό τήν Τέχνη, τήν νηπουρική. Τά
δένδρα άξανα μεγαλώνουν εκεί μέσα
πιδ σύμμετρα, πιδ γεωμετρικά, παρ'
όπως θά μεγάλωναν στον άγρια λόγ-
γο. Και σβήν κορμό τους έχουν από
μια έπιγραφή—τόνμά τους τ ό έπι-
στημονικό, έλληνικό και λατινικό,—
πού μπορεί να σε διδάσκη αλλά και
πού καταστρέφει τήν ποίηση. Αλλά
κι' έτσι Φύση είναι! Χώμα, δένδρο,
χαμόδένδρο, λουλούδι, καρπός, νερό,
πουλί—καλάδημα, μουρμούρισμα, θρόι-
σμα, φιδύρισμα, γαλάζιος ούρανός,
εύωδιασμένος άέρας και πέρχ εκεί, ά-
νάμεσα στα χρυσοπράσινα φυλλώματα,
τ ό θρανα μιας μικράς φύλινγς κατοι-
κίας, ένός έ ξ ο χ ι κ ο υ σ π ι ο υ
τι ο υ, μιάς φωλιάς ανθρώπου εύ-
τυχισμένου...

Σ α ς ά σ π ά ρ ο μ α ι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μυστιόδημα τού Hector Malot
[Βραβευμένο άπό τήν Γαλ "Ακαδημία]
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ'. (Συνέχεια)

— Άλλοι!... άλλοι!... έ-
καμα.
Και κοιτάζοντάς με, με τρεμούλια-
σμα τού κεφαλιού άκήμη δυνατώτερο,
με ρώτησε:
— Μην είσαι τ ό παιδί;
— Ποιό παιδί;
— Έκείνο, πού ζητούσε;
Ζητούσε; "Αμα άκουσα αυτή τή
λέξη, σφίχθηκε ή καρδιά μου.
— "Ο Μπαρμπερής! φώναξα.
— "Ο μακαρίτης!... ό μακαρί-
της Μπαρμπερής, πρέπει να λές.
Στηρίχθηκα στην άρπα
μου, για να μίν πείσω.
— Πέθανε;
— Ναί. Στο Νοσοκο-
μείο τού "Αγι' "Αντών-
η. Πάνε όκτώ μέρες
τώρα.

Απόμεινε σαν κεραυ-
νωμένος. Πέθανε ό Μπαρ-
μπερής! Και πώς θά εύ-
ρισκα τώρα τήν οικογέ-
νειά μου; Πού έπρεπε
να τήν ζητήσω;
— Είσαι λοιπόν τ ό
παιδί; έξακολούθησε ή
γρηά. Έκείνο πού ζητού-
σε ό μακαρίτης, για να
τ ό δώσει στην πλούσια
οικογένειά του;
— Τό ξέρετε;... ρώ-
τησα με μια άμυδρη, και-
νόρια έλπίδα.
— Ναί, τ ό ξέρω, για-
τί μās τ άλεγε. Είχε πά-
ρει, λέει, να μεγαλώσει ένα παιδί, πού
ή οικογένειά του, λέει, πού τ ό είχε
γαμμένο, ήθελε τώρα να τ ό ξαναπάρη
κι' αυτός, λέει, ήλθε στο Παρίσι για
να τ ό βρή.

— Κι' ή οικογένειά;... ή οικο-
γένειά μου;
— "Όσοι λοιπόν έσύ είσαι τ ό παι-
δί... τ ό εύτυχισμένο παιδί, πού έχει
τόσο πλούσια οικογένεια!... Για να
σε ιδώ!

Και με κύτταζε τρέμοντας όλοένα.
— Σας παρακαλώ, κυρία... Πή-
τε μου όσα ξέρετε! τής φώναξα για
να τ άκούσω, με με φωνή βραχνή άπ'
τ ή μεγάλη μου συγκίνηση.

— Μά δεν ξέρω τίποτ' άλλο άπ'
ότι σου είπα, παιδί μου... θέλω να
πώ μικρές μου κύριε...

— "Ο Μπαρμπερής δεν σας είπα
τίποτα σχετικά με τήν οικογένειά
μου; Βλέπετε τήν συγκίνησή μου, κυ-
ρία, τήν ταραχή μου, τήν αγωνία
μου...

Σήκωσε πάλι τ ά χέρια της ψηλά
και είπε:

— Τί δράμα! Τί δράμα!

Τή στιγμή εκείνη, μια γυναίκα πού
φαινόταν πάλι υπηρέτρια, μπήκε στο
δωμάτιο πού βρισκόμαστε. Κ' ή ξενο-
δόχος, άφίνοντας έμένα, γύρισε σ' αυ-
τή και τής είπε:

— Τί δράμα! Να, αυτό τ ό παιδί,
αυτός ό μικρός κύριος πού βλέπεις,
είνε κείνος πού μās έλεγε ό Μπαρ-
μπερής... Ερχεται κι' ό Μπαρμπερής
πιά δεν υπήρχε. Φαηλάσου δράμα!
— "Ο Μπαρμπερής λοιπόν δεν σας
μίλησε ποτέ για τήν οικογένειά μου;

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΔΗΜΟΣΦ. Α. ΚΟΥΖΕΛΗΣ
"Ελληνικός Πόθος" εν "Αγο-
ρίνφ. Β' Βραβείον Δημοσιη-
σματος τού 1918

ΑΡΗΣ
έν Κων'πόλει. Πρώτον Βρα-
βείον 177ου Διαγωνισμού Λύ-
σεων Πνευματ. Ασκήσεων.

— Πολλές φορές, έκατό φορές!
Μας έλεγε πώς είχε πλούσια οικο-
γένεια.

— Και πού μένει; Πώς όνομα-
ζετάν;

— "Α, όσο γι' αυτό, ό Μπαρμπε-
ρής δεν μās είπε ποτέ. Καταλαβαί-
νεις, παιδί μου, τόχε μυστικό. "Ηθελε
να πόρη μόνος του όλη τήν αμοιβή.
"Ε, δικής ήταν!... Καταλαβαίνεις,
παιδί μου... για τ ά λεπτά...

Ναί, καταλαβαίνω! Καταλαβαίνα
πολύ καλά, δυστυχώς, τί μου έλεγε
ή γρηά. "Ο Μπαρμπερής, πεθαίνοντας,
πήρε μαζί του τ ό μυστικό τής οί-
κογενείας μου, τής καταγωγής μου!
Και τώρα, άντρία έλπιδας, αντίο ώ-
ραία όνειρα!...

— Σε σας δεν είπα ό Μ. αρμπερής

άλλά μήπως σε κάποιον άλλον είπα
τίποτα περισσότερο.

Αυτή τήν έρώτηση μου υπαγόρευσε
ή άπελπισία μου. Αλλά ή άπάντηση
ήταν τ ό ίδιο άπελπιστική.

— Σε ποιόν; Αυτός ό πονηρός
μπορούσε να έμπιστευθή σε κανένα τέ-
τοιο μυστικό;

— Μά δεν είδατε ποτέ κανένα από
τ ήν οικογένειά μου να έλθη να τόν ζη-
τήσει — Ποτέ.

— Κανένα φίλο δικό του;

— Δεν είχε φίλους ό Μπαρμπερής!

Επιασα τ ό κεφάλι μου με τ ά δύο
μου χέρια. Αλλά, όσα κι' αν έσκέ-
φθηκα, δεν βρήκα τίποτα για να όδη-
γηθώ. "Επειτα ήμουν τόσο συγκινημέ-
νος, τόσο ταροημένος, ώστε ό νους
μου δεν μπορούσε να δουλέψη καλά.

"Η γρηά, άφου σκέφθηκε κι' αυτή
κάμποση ώρα, μου είπε:

— Μιά μέρα έλαβε
ένα γράμμα... ένα γράμ-
μα συστημένο.

— Από ποιόν; από
πού;

— Δεν ξέρω. "Ο τα-
χυδρόμος τού τ άδωσε
στά χέρια του. Δεν είδα
τ ή σφραγίδα.

— Δεν μπορούμε άρά
γε να βρούμε αυτό τ ό
γράμμα;

— Αφου πέθανε, ψάξα-
με σ' ότι είχε αφήσει.
έδώ. Δεν τ ό κάναμε θέ-
βαια από περιέργεια, άλ-
λά για να είδοποιήσουμε
τ ή γυναίκα του. Δεν βρή-
καμε τίποτα. Μά και στο
Νοσοκομείο δεν βρήκαν
στ ό ρούχά του κανένα
χαρτί, κι' αν δεν έλεγε
πώς ήταν από τ ό Σια-

βανό, δεν θάξεραν να είδοποιήσουν τή
γυναίκα του πώς πέθανε.

— Τήν είδοποίησαν λοιπόν τ ή μαν-
να Μπαρμπερίνα;

— Μά δέβαινα!

Σάπασα. Τί άλλο να πώ; τί άλλο
να ρωτήσω; Οί γυναίκες εκείνες μου
είχαν π ή ό τι ήξεραν. Δεν ήξεραν τί-
ποτα! Κ' ήταν φανερό πώς είχα
κάψει ό,τι μπορούσαν για να μάθουν
εκείνο πού ό Μπαρμπερής ήθελε να
κρατή μυστικό...

Τις ευχαρίστησα κ' έκίνησα για τήν
πόρτα.

— Και πού πές τώρα; με ρώτησε
ή γρηά.

— Να βρω τ ό φίλο μου.

— "Α, έχεις και φίλο;

— ("Επεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΒΟΥΝΑ

Στο Καλαματιανό Λουλούδι
Και σ' αβανό, με τις τραχείες
και δασυμένους ράχες
Πώχεις την σκουροβάλα
θαριά σου γιγαντία
Και στις ψηλές σου τις
αίχρες στήνουνε μάχες.

Και σ' αβανό, με τις τραχείες
και δασυμένους ράχες
Πώχεις στην θαλασσοθάλα
τη ράχη σου για στέλιμα
δυο καστανιές μονάχες
Και φαίνονται έτσι σ' αβανό,
σ' αβανό, σ' αβανό, σ' αβανό.

Πώς σ' αβανό, με τις τραχείες
και δασυμένους ράχες
Πώχεις στην θαλασσοθάλα
τη ράχη σου για στέλιμα
δυο καστανιές μονάχες
Και φαίνονται έτσι σ' αβανό,
σ' αβανό, σ' αβανό, σ' αβανό.

Και σ' αβανό, με τις τραχείες
και δασυμένους ράχες
Πώχεις στην θαλασσοθάλα
τη ράχη σου για στέλιμα
δυο καστανιές μονάχες
Και φαίνονται έτσι σ' αβανό,
σ' αβανό, σ' αβανό, σ' αβανό.

ΒΕΝΕΤΙΑ

... Η νύχτα έφθασε, και με
το μαύρο της μανδύα, σκέπασε
όλη τη μαγική χώρα... Στον
ουρανό αμέτρητα άστρα λίκνι-
σαν. Τα πενήντα καμπαναριά
της Βενετίας ρίχνουν σκιές φαν-
ταστικές πάνω στα δώματα και
νάλια... Το παλάτι του Δόγη
αντανάκλασε μέσ' στη λιλύνη
θάλασσα, κι' η όψη του έχει
κάτι το υπερήφανο, το μεγαλό-
πρεπο. Τι μυστικό—φυλακή—
μένα από αιώνες—να κρύβει το
βουδό παλάτι...

Και όταν σε κάποιο σκοτεινό
κανάλι, μια γόνιολα κυλάει σι-
ωπηλά, φανερώνει ότι από στιγμή
σε στιγμή θα προβάλλει κανένας
μεσαιωνικός ιππότης με τη μά-
σκα στο πρόσωπο και το ξίφος
στο χέρι... Και η εξημενική
φαντασία νομίζει πως παρουσι-
άζεται στη μονομηνία, βλέπει
τον νικημένο μέσ' στο αίμα και
φρίσσει, κυττάζοντας το βαθύ
κανάλι που θα καταπίε τόσα
πρώματα...

Μα το φεγγάρι πούλασε πίσ-
ωπ' ένα σύννεφο, και η γλώμη
του λάμψε διασχίζει κάθε φαν-
τασιοπληξία. Παντού βασιλεύει
ησυχία... Κάπου, κάπου ένα
τραγουδι ακούγεται, μια απ' αυ-
τές τις θαλασσοθέες, όπως έφα-
νουν και τις τραγουδούν μόνο
στη Βενετία, μια απ' αυτές τις
μελωδίες που σε συγκινούν θα-

θεία, όπως κάθε τι που ανήκει
στη χώρα του ονείρου...

Και αυτό το τραγουδί είναι ο-
λη η Ιστορία της Βενετίας... Σιγά,
σιγά η μελωδία απομακρύνεται
και χάνεται στη νύχτα, και
μόνο—μακριά—η ήχώ επανα-
λαμβάνει ακόμη τις ίδιες λέ-
ξεις: Βενετία! Μπέλι-
λα Βενετία!...

ΦΡΙΔΟΛΙΝΗ

ΤΥΦΗ

Απερωμένο στο φύλο μου "Αχιλ"
"Α, πόσο γρατσουνιστά χα-
ράχτηκε μέσα στο μυαλό μου
το απαίσιο εκείνο δράδυ, το χει-
μαρινό, που μέσα στο σκοτεινό
δραμάκι έκανε να χυθεί η σκλη-
ράδα της ψυχής μου κι' αναβα-
θύσθηκε παιδικό "Ωχ!"

Τρέχοντας στα σκοτεινά, το
είδα που θάπρετο πάνω μου,
κι' εγώ, ο σκληρός κι' ο βάρ-
βαρος, αντί να παραμερίσω, τέν-
τωσα μπροστά σφιχτή γραβιά το
χείρι μου. Και το γυμνήσα το
πάσθηλα... Στοιφογύρισε κι' έ-
πεσε μ' ένα βαθύ πόνο "ώχ!",
και τίποτε άλλο!...

Έφτιαξε γρήγορα για να γλυ-
τώσω. Μα, άλλοι μου! Φεύ-
γοντας πήραν μαζί τους τ' α-
ντιά μου το "ώχ!" εκείνο, που με
το παντοτεινό του ηχολόγημα
μου έσπινξε και μου ματώνει
την καρδιά μου.

Ω, πόσο ήθελα να έμουν
κουφός! Μα και πάλι αυτό θα
τάκουνα, γιατί το ηχολόγημά
του έχει φτάσει ως την ψυχή
μου! "Ω, άλλοι σε μύνα, που
δεν μπορείς να το ξεχάσεις, γιατί
δεν μπορείς πούθενά και με τί-
ποτε να ξελεωθώ!..."

ΕΘΝΟΣ ΝΕΑΝΙΑΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

"Ε, Δίχ! που βρίσκεσαι; που
κρύβεσαι; Έλα να μάς δής
τόρα!... Μας άφησες ένα βρά-
ος; δεν βλέπουμε παρά ότι ή-
τανε μπροστά μας μάτια μας...
Μά, για κ' αυτό μάς τώρα...
Για ιδες την πυραμίδα που στή-
σανε απ' τις γωνίες μας!...

... Στην διάβα των αιώνων χί-
ζαμε την πυραμίδα μας, ψήλω-
νε, και μαζί μ' αυτή ανεδαίνα-
με κι' έμεις ψηλότερα. Έχουν
γόντα, το μάτι μας. Κι, αυτή η
κούραστη ανέδαινε. Κάποτε κα-
τακυλώσε κανένας πούθαλε να
προσέβη και αυτής την πέτρα
που και χανότανε. Μα η πυρα-
μίδα δεν σταματούσε!...

Αλλά τώρα είδαμε ότι, ζο-

τελειώνει, τόσο η κορυφή της
στενεύει. Δεν μάς χωράει. Και
τόρα μας είναι κορινός, θάνα-
τος. Ανεδαίνουμε, αλλά και
πλησιάζουμε στο θάνατο! "Αλλ",
όχι! Κάποιος μάς τραβάει και
πάντα "Ενν! Όν! Τέλειο!...
Σ' Αυτό θα περάσουμε... Θά
ένωθουμε μαζί Του.

ΘΥΓΑΛΟΣ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

(Στη Μικρομυθολογία)

Εστάθηκε η σταγόνα περή-
φλη πάνω στο πράσινο φύλλο,
λαμπερή σαν διαμάντι. "Εδώ
τελειώσαν τα θέσπια μου" συλ-
λογίστηκε "αέρινα βέβαια για
να στολίσω με τη λαμπράδα μου
το πράσινο τούτο φύλλο".

Κι' ένα παιδάκι πούπαιζε πά-
ρα και, σκρόθηκε πως θάπαν
διασκεδαστικό να τινάξει το δέν-
τρο να πέσουν οι σταγόνες της
βροχής πουλάμπαν στα φύλλα
του. Μαζί μ' όλες έπεσε κι' η
σταγόνα που διάστημα να τε-
λειώσει τον προορισμό της κι' έ-
τράβηξε μαζί με τις αδελφές
της για τ' ανήλιαγα βάθη της
γής.

Κάποιος μια φορά πόθησε τη
δόξα και συγκεντρώθηκε τόσο
γύρ' απ' αυτόν τον πόθο του, ώ-
στε δεν έδωσε τίποτ' άλλο κι'
έγινε σκληρός.

Κι' όταν τέλος ηύρε τη δό-
ξα, έμειν' απ' το μύρο της—
που μεθείε εκείνους που δεν έ-
χουν το μαγικό φυλαχτό της
μεταμορφωτικής—έγινε κακός,
τόσο ημίκα, που κι' η λάμψη
της Δόξας δεν έφτασε να φω-
τίσει το σκοτάδι της κακίας του.
Η Δόξα, βλέποντας πως το
φως της ήταν ανίσχυρο να φω-
τίσει το σκοτάδι της κακίας του,
τόν άφησε και τότε "έγειν' α-
βλίου.

ΚΥΘΕΡΕΙΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Δεν έπλυνες τα χέρια σου,
"Α γρι-ο-δ-ο-λ-έ-τ-ε-α, και
μελάνωσες το κέντημά σου.
"Α γρι-ο-δ-ο-λ-έ-τ-ε-α—
"Εγώ το μελάνωσα, η από το
κρύο μελάνωσα κι' αυτό;
(Εστάλη υπό της Τόσκας)

Ν: κ ο ς (με δεμένο μάτι).
—Μου πονεί το μάτι, Μίμη
μου. Μήπως ξέρεις κανένα γι-
ατοικό;
Μ: μ η ς.—Τι να σου πώ;
"Ετσι και μένα πέσαν μου πο-

νούσε το δόντι μου. Και δεν
πέρασε, παρά μόνο όταν
δύλαμα...

(Εστάλη υπό του Κόδριγκ)

"Όταν ήταν μικρός ο Μ
είχε μακριά μαλλιά.
Μια μέρα ο δάσκαλος τή
τησε".
—Πότε γεννήθηκες, Μ
Κ' εκείνος.
—Δεν ξέρω... μ' α μού
νεται, τότε που ήμουν κο-
(Γ ε γ ο ν ό ς).
(Εστάλη υπό της Φιλολ.
ναγεννήσεως)

Στο σχολείο ρώτησαν τη
σχολική τι μόνο βάζει σ'
της. Κ' εκείνη τούς άπαν-
μέσως:

—"Οξεία!
—Γιατί;
—Αντί πάσα "Ονομα-
Αιτιατική και Κλητική,
ζομένη επί της ληγουσ-
νεται.
Εστάλη από το Μανδονικόν "Ιδ"

Απορία του Τοτού:
—Γιατί τ' άφαιρα, ά
χειμώνας, δεν κρυώνουν μέ-
θάλασσα;
Εστάλη από της Ε. Κωνσταν-
τινής

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδ-
ται, των οποίων έληξεν η δ-
συνδρομή, να σπεύσουν να
ἀναγνωσουν. Είς ποιαύτας
στασεις καμμία καθυστέρησις
έπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει
έργον μας.

Οι εν Αιγύπτω και Κ-
συνδρομηταί, ήμπορούν να σ-
λουν το αντίτιμον μέσον Τ-
ζης "Αθηνών η Ταπέξης τ-
νατολής δια διαρκειν της τ-
κει υποκαταστήματω τ-
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

"Αθήναι, 17 Μαρτίου 1920

Πρό όλιγον καιρού, με
προβλεψιν ότι επέκειτο να
γάλη αύξησις της τιμής
χαρτιού και των τυπωτικών
ρώτησα πως θα έπρεμιότα
αντικαταστήσω την περίστα-
μ' ελάττωσιν των τελίδων η
αύξησιν της συνδρομής; Κ-
βλοι, μά βλοι, μου άπαντήσα-
ν ότι χί λ ι ε ς φ ο ρ ο
π ρ ο τ ι μ α τ ε τ ο δ ε υ
ο σ υ. "Ηλθε λοιπόν η σπ-
να σ' ας δελώσω, ότι το κα-
έφθασε πλέον εις το άπρηκ-
τον, ότι είμαι ο π. ο χ ρ ο
μ ε ν υ, να κάμω έν άπ-
δό και ότι, φοβικά, προτι-
μ' εγώ εκείνο που προτιμ-
Θαυζήτω την συνδρομήν και
ναλόγως, την τιμήν του φύλλ-
των προσηγομένων τόμων κ-

Πόσον; Δεν ξέρωσι άκ-
αυτο, εις το όποιον δεν τυπώ-
νται καλά οι εικόνες, αλλά τι
να γίνη! Υπομονή...

αυτο, εις το όποιον δεν τυπώ-
νται καλά οι εικόνες, αλλά τι
να γίνη! Υπομονή...

"Αγγελε Χρύσειν, άφου είνε η
πρώτη κι' η τελευταία φορά, δεν
πειράζει. Μα να το πιστέψω;...
Ένωσά όλο σου τον ένθουσιασμό
για την άπελευθέρωση της μι-
κοής αλλά τόσο συμπαικτηκής
πατρίδας σου. Και πόσες άλλες
μικρές πατρίδες ελευθερώνονται
τώρα, που κάνουν μαζί μια με-
γάλη, μεγάλη!...

"Αλήθεια, α δ ι π λ α ν ο ν),
"Κόκκινον Βράχον"; Εδώ δεν
υπάρχει ούτε ένας και άνατυπώ-
νεται. "Όσο για την εικόνα του
συγγραφέως, μια τέτοια, σάν
αυτή που είδες στον "Κόκκινον
Βράχον", θα συνοδεύη κάθε αντί-
τυπον του "Πολέμου", ελασρετι-
κώς δια συνδρομητάς της "Δια-
πλάσεως".
Ναι, "Μοναχική", άς φύγη
αυτός ο "κακός χειμώνας", ο γε-
μάτος άρρώστειας... Και μου
φαίνεται πως έφυγε, άν και πο-
πρέπει να λέμε μεγάλο λόγο...
Η "Δεύτερη Πατρίδα" θα πε-
ράση και στον τόμο του 1921.
Δεν ξέρω ακόμη τι θα δημοσιεύ-
σω μετά το "Χωρίς Οικογένε-
ται".

Το "Ατράμητο Εδώναν",
που ξεσπάζει να δούμε, μου γρά-
φει: "Ελπίζω να διήσω τους ά-
γοραστές μου, ότι αποβλέ-
πω σε θραύσει, αλλά για να σε
υποστηρίξω όσο μπορώ και να
μην είμαι, καθώς σου έγραφα
και άλλοτε, α λ φ ή ν). Πολύ
ώρας, λόγος! Δεν θα πη έ-
μωσ ότι και βλοι όσοι δεν έ-
σπαθώνουν είναι κηφής. Γιατί
πολλοί θέλουν, αλλά δεν μπο-
ρούν.

Εύγενία Τυμβίου, έδιάβασα με
χαρά το καταστατικό του Σπ-
λόγου "Ολυμπος". Σ' εύχαρι-
τώ πολύ για την ιδουσή του και
σε παρακαλώ να διαδεχθείς τας
εχθροστίας μου εις όλα τα μέ-
λη. Δεν άμφιβάλλω ότι θα κά-
μετε πράγματα και θαύματα.

Μην άνοπομής ποτέ, "Θρύ-
λε"! Θά είδες βέβαια ότι τα
κομμάτια σου ανεγράφησαν στο
έπόμενο φύλλο. Στενογραφία λέ-
γεται ένα ύστημα γραφής, με
ιδιαιτέρη τεχνολογία, που μάς
έπιτρέπει να παρακολουθούμε έ-
να όλητο και να γράφουμε ό-
λα όσα λέγει. Η Στενογραφία
οπουδήποτε, νομίζω, στο Πολυ-
τεχνείο. Και συνήθως στενο-
γραφούντες παραδίδουν καθηγ-
τών του Πανεπιστημίου, λόγοι
βουλευτών στη Βουλή, άγορεύ-
σεις δικηγόρων στο Δικαστήριο
και έν γένει ότι λέγονται έν τού
προχείρουν αυτοσχέδιως και χρο-
αίς να γράφη όπως έλέχθη.

"Μεταχρονική Αιδή", όχι πα-
ράνοια! Άρρησε νάλθη το
γράμμα σου, άρχισα κι' εγώ να
παντήσω, τελείωσε. Δεν πρέπει

να υποθέτης τίποτε άλλο, παρά
ότι μια γραμματοπλημμύρα με
αναγκάζει κάθε φορά να νανάλω-
την έκτέλεση μερικών γραμμά-
των. Μέσα σ' αυτά έτυχε και
το δικό σου, όπως μπορούσε να
τύχη και κάθε άλλου. "Όχι πα-
ράνοια λοιπόν, και γράφε μου
τακτικά όπως πρώτα.
Νομίζω, "Αλταρ", ότι αι έ-
ρωτήσεις των Μ. Μυστικών δεν
είναι π α λ η ω σ α ν, δια τον ά-
πλοόστατον λόγον ότι είνε από
τά πράγματα που δεν παληώ-
νουν. "Όσα χρόνια και να πέρα-
σαν η να περάσουν, πάντα ένα
φύλο σου, έναν άνθρωπο που θέ-
λεις να κάμης τη γνωριμία του,
θα τον ρωτάς πως τον λένε, που
γεννήθηκε, πόσον έτών είνε, τι
φαγητόν προτιμά, τι χρώμα του
άρσεν, ποιες συγγραφές, ποιες
ποιητής κλπ. κλπ. Τα Μ. Μυ-
στικά δεν άπαύουν, πρωτοτυπώ-
ν, αλλά ειλικρίνεια νάπαντή-
ση κανείς ε λ ι κ ρ ι ν ω ς.
"Αν τώρα απορη νάπαντήση κι'
εμμορφα, τόσο το καλύτερο"
αλλά για νάπαντήση εμμορφα,
δεν έχει ανάγκη από νέες έρω-
τήσεις.

Ως αινάτη η διάλεξις του ά-
γαπητού μας "Τέλλου "Αγρω-
πει Ζών Μωρεάς. Με μεγάλην
λεπτότητα ανέλυθη το έργο
του "Ελληνόγαλλου ποιητού. Και
ο κόσμος που είχε γμίσει το
θέατρον Κομπούλη έχειροκρο-
τησε θερμά τον εις όλους
συμπαθή όμιλητήν. Μεταξύ των
άκροατών ο κ. Παπαδόπουλος,
ο κ. Φαίδων κλπ. άπέσπασαν
Διαπλάσεσιν.

αυτο, εις το όποιον δεν τυπώ-
νται καλά οι εικόνες, αλλά τι
να γίνη! Υπομονή...

"Αγγελε Χρύσειν, άφου είνε η
πρώτη κι' η τελευταία φορά, δεν
πειράζει. Μα να το πιστέψω;...
Ένωσά όλο σου τον ένθουσιασμό
για την άπελευθέρωση της μι-
κοής αλλά τόσο συμπαικτηκής
πατρίδας σου. Και πόσες άλλες
μικρές πατρίδες ελευθερώνονται
τώρα, που κάνουν μαζί μια με-
γάλη, μεγάλη!...

"Αλήθεια, α δ ι π λ α ν ο ν),
"Κόκκινον Βράχον"; Εδώ δεν
υπάρχει ούτε ένας και άνατυπώ-
νεται. "Όσο για την εικόνα του
συγγραφέως, μια τέτοια, σάν
αυτή που είδες στον "Κόκκινον
Βράχον", θα συνοδεύη κάθε αντί-
τυπον του "Πολέμου", ελασρετι-
κώς δια συνδρομητάς της "Δια-
πλάσεως".
Ναι, "Μοναχική", άς φύγη
αυτός ο "κακός χειμώνας", ο γε-
μάτος άρρώστειας... Και μου
φαίνεται πως έφυγε, άν και πο-
πρέπει να λέμε μεγάλο λόγο...
Η "Δεύτερη Πατρίδα" θα πε-
ράση και στον τόμο του 1921.
Δεν ξέρω ακόμη τι θα δημοσιεύ-
σω μετά το "Χωρίς Οικογένε-
ται".

Το "Ατράμητο Εδώναν",
που ξεσπάζει να δούμε, μου γρά-
φει: "Ελπίζω να διήσω τους ά-
γοραστές μου, ότι αποβλέ-
πω σε θραύσει, αλλά για να σε
υποστηρίξω όσο μπορώ και να
μην είμαι, καθώς σου έγραφα
και άλλοτε, α λ φ ή ν). Πολύ
ώρας, λόγος! Δεν θα πη έ-
μωσ ότι και βλοι όσοι δεν έ-
σπαθώνουν είναι κηφής. Γιατί
πολλοί θέλουν, αλλά δεν μπο-
ρούν.

Εύγενία Τυμβίου, έδιάβασα με
χαρά το καταστατικό του Σπ-
λόγου "Ολυμπος". Σ' εύχαρι-
τώ πολύ για την ιδουσή του και
σε παρακαλώ να διαδεχθείς τας
εχθροστίας μου εις όλα τα μέ-
λη. Δεν άμφιβάλλω ότι θα κά-
μετε πράγματα και θαύματα.

Μην άνοπομής ποτέ, "Θρύ-
λε"! Θά είδες βέβαια ότι τα
κομμάτια σου ανεγράφησαν στο
έπόμενο φύλλο. Στενογραφία λέ-
γεται ένα ύστημα γραφής, με
ιδιαιτέρη τεχνολογία, που μάς
έπιτρέπει να παρακολουθούμε έ-
να όλητο και να γράφουμε ό-
λα όσα λέγει. Η Στενογραφία
οπουδήποτε, νομίζω, στο Πολυ-
τεχνείο. Και συνήθως στενο-
γραφούντες παραδίδουν καθηγ-
τών του Πανεπιστημίου, λόγοι
βουλευτών στη Βουλή, άγορεύ-
σεις δικηγόρων στο Δικαστήριο
και έν γένει ότι λέγονται έν τού
προχείρουν αυτοσχέδιως και χρο-
αίς να γράφη όπως έλέχθη.

"Μεταχρονική Αιδή", όχι πα-
ράνοια! Άρρησε νάλθη το
γράμμα σου, άρχισα κι' εγώ να
παντήσω, τελείωσε. Δεν πρέπει

να υποθέτης τίποτε άλλο, παρά
ότι μια γραμματοπλημμύρα με
αναγκάζει κάθε φορά να νανάλω-
την έκτέλεση μερικών γραμμά-
των. Μέσα σ' αυτά έτυχε και
το δικό σου, όπως μπορούσε να
τύχη και κάθε άλλου. "Όχι πα-
ράνοια λοιπόν, και γράφε μου
τακτικά όπως πρώτα.
Νομίζω, "Αλταρ", ότι αι έ-
ρωτήσεις των Μ. Μυστικών δεν
είναι π α λ η ω σ α ν, δια τον ά-
πλοόστατον λόγον ότι είνε από
τά πράγματα που δεν παληώ-
νουν. "Όσα χρόνια και να πέρα-
σαν η να περάσουν, πάντα ένα
φύλο σου, έναν άνθρωπο που θέ-
λεις να κάμης τη γνωριμία του,
θα τον ρωτάς πως τον λένε, που
γεννήθηκε, πόσον έτών είνε, τι
φαγητόν προτιμά, τι χρώμα του
άρσεν, ποιες συγγραφές, ποιες
ποιητής κλπ. κλπ. Τα Μ. Μυ-
στικά δεν άπαύουν, πρωτοτυπώ-
ν, αλλά ειλικρίνεια νάπαντή-
ση κανείς ε λ ι κ ρ ι ν ω ς.
"Αν τώρα απορη νάπαντήση κι'
εμμορφα, τόσο το καλύτερο"
αλλά για νάπαντήση εμμορφα,
δεν έχει ανάγκη από νέες έρω-
τήσεις.

Ως αινάτη η διάλεξις του ά-
γαπητού μας "Τέλλου "Αγρω-
πει Ζών Μωρεάς. Με μεγάλην
λεπτότητα ανέλυθη το έργο
του "Ελληνόγαλλου ποιητού. Και
ο κόσμος που είχε γμίσει το
θέατρον Κομπούλη έχειροκρο-
τησε θερμά τον εις όλους
συμπαθή όμιλητήν. Μεταξύ των
άκροατών ο κ. Παπαδόπουλος,
ο κ. Φαίδων κλπ. άπέσπασαν
Διαπλάσεσιν.

αυτο, εις το όποιον δεν τυπώ-
νται καλά οι εικόνες, αλλά τι
να γίνη! Υπομονή...

"Αγγελε Χρύσειν, άφου είνε η
πρώτη κι' η τελευταία φορά, δεν
πειράζει. Μα να το πιστέψω;...
Ένωσά όλο σου τον ένθουσιασμό
για την άπελευθέρωση της μι-
κοής αλλά τόσο συμπαικτηκής
πατρίδας σου. Και πόσες άλλες
μικρές πατρίδες ελευθερώνονται
τώρα, που κάνουν μαζί μια με-
γάλη, μεγάλη!...

"Αλήθεια, α δ ι π λ α ν ο ν),
"Κόκκινον Βράχον"; Εδώ δεν
υπάρχει ούτε ένας και άνατυπώ-
νεται. "Όσο για την εικόνα του
συγγραφέως, μια τέτοια, σάν
αυτή που είδες στον "Κόκκινον
Βράχον", θα συνοδεύη κάθε αντί-
τυπον του "Πολέμου", ελασρετι-
κώς δια συνδρομητάς της "Δια-
πλάσεως".
Ναι, "Μοναχική", άς φύγη
αυτός ο "κακός χειμώνας", ο γε-
μάτος άρρώστειας... Και μου
φαίνεται πως έφυγε, άν και πο-
πρέπει να λέμε μεγάλο λόγο...
Η "Δεύτερη Πατρίδα" θα πε-
ράση και στον τόμο του 1921.
Δεν ξέρω ακόμη τι θα δημοσιεύ-
σω μετά το "Χωρίς Οικογένε-
ται".

Το "Ατράμητο Εδώναν",
που ξεσπάζει να δούμε, μου γρά-
φει: "Ελπίζω να διήσω τους ά-
γοραστές μου, ότι αποβλέ-
πω σε θραύσει, αλλά για να σε
υποστηρίξω όσο μπορώ και να
μην είμαι, καθώς σου έγραφα
και άλλοτε, α λ φ ή ν). Πολύ
ώρας, λόγος! Δεν θα πη έ-
μωσ ότι και βλοι όσοι δεν έ-
σπαθώνουν είναι κηφής. Γιατί
πολλοί θέλουν, αλλά δεν μπο-
ρούν.

Εύγενία Τυμβίου, έδιάβασα με
χαρά το καταστατικό του Σπ-
λόγου "Ολυμπος". Σ' εύχαρι-
τώ πολύ για την ιδουσή του και
σε παρακαλώ να διαδεχθείς τας
εχθροστίας μου εις όλα τα μέ-
λη. Δεν άμφιβάλλω ότι θα κά-
μετε πράγματα και θαύματα.

Μην άνοπομής ποτέ, "Θρύ-
λε"! Θά είδες βέβαια ότι τα
κομμάτια σου ανεγράφησαν στο
έπόμενο φύλλο. Στενογραφία λέ-
γεται ένα ύστημα γραφής, με
ιδιαιτέρη τεχνολογία, που μάς
έπιτρέπει να παρακολουθούμε έ-
να όλητο και να γράφουμε ό-
λα όσα λέγει. Η Στενογραφία
οπουδήποτε, νομίζω, στο Πολυ-
τεχνείο. Και συνήθως στενο-
γραφούντες παραδίδουν καθηγ-
τών του Πανεπιστημίου, λόγοι
βουλευτών στη Βουλή, άγορεύ-
σεις δικηγόρων στο Δικαστήριο
και έν γένει ότι λέγονται έν τού
προχείρουν αυτοσχέδιως και χρο-
αίς να γράφη όπως έλέχθη.

"Μεταχρονική Αιδή", όχι πα-
ράνοια! Άρρησε νάλθη το
γράμμα σου, άρχισα κι' εγώ να
παντήσω, τελείωσε. Δεν πρέπει

να υποθέτης τίποτε άλλο, παρά
ότι μια γραμματοπλημμύρα με
αναγκάζει κάθε φορά να νανάλω-
την έκτέλεση μερικών γραμμά-
των. Μέσα σ' αυτά έτυχε και
το δικό σου, όπως μπορούσε να
τύχη και κάθε άλλου. "Όχι πα-
ράνοια λοιπόν, και γράφε μου
τακτικά όπως πρώτα.
Νομίζω, "Αλταρ", ότι αι έ-
ρωτήσεις των Μ. Μυστικών δεν
είναι π α λ η ω σ α ν, δια τον ά-
πλοόστατον λόγον ότι είνε από
τά πράγματα που δεν παληώ-
νουν. "Όσα χρόνια και να πέρα-
σαν η να περάσουν, πάντα ένα
φύλο σου, έναν άνθρωπο που θέ-
λεις να κάμης τη γνωριμία του,
θα τον ρωτάς πως τον λένε, που
γεννήθηκε, πόσον έτών είνε, τι
φαγητόν προτιμά, τι χρώμα του
άρσεν, ποιες συγγραφές, ποιες
ποιητής κλπ. κλπ. Τα Μ. Μυ-
στικά δεν άπαύουν, πρωτοτυπώ-
ν, αλλά ειλικρίνεια νάπαντή-
ση κανείς ε λ ι κ ρ ι ν ω ς.
"Αν τώρα απορη νάπαντήση κι'
εμμορφα, τόσο το καλύτερο"
αλλά για νάπαντήση εμμορφα,
δεν έχει ανάγκη από νέες έρω-
τήσεις.

Ως αινάτη η διάλεξις του ά-
γαπητού μας "Τέλλου "Αγρω-
πει Ζών Μωρεάς. Με μεγάλην
λεπτότητα ανέλυθη το έργο
του "Ελληνόγαλλου ποιητού. Και
ο κόσμος που είχε γμίσει το
θέατρον Κομπούλη έχειροκρο-
τησε θερμά τον εις όλους
συμπαθή όμιλητήν. Μεταξύ των
άκροατών ο κ. Παπαδόπουλος,
ο κ. Φαίδων κλπ. άπέσπασαν
Διαπλάσεσιν.

αυτο, εις το όποιον δεν τυπώ-
νται καλά οι εικόνες, αλλά τι
να γίνη! Υπομονή...

"Αγγελε Χρύσειν, άφου είνε η
πρώτη κι' η τελευταία φορά, δεν
πειράζει. Μα να το πιστέψω;...
Ένωσά όλο σου τον ένθουσιασμό
για την άπελευθέρωση της μι-
κοής αλλά τόσο συμπαικτηκής
πατρίδας σου. Και πόσες άλλες
μικρές πατρίδες ελευθερώνονται
τώρα, που κάνουν μαζί μια με-
γάλη, μεγάλη!...

"Αλήθεια, α δ ι π λ α ν ο ν),
"Κόκκινον Βράχον"; Εδώ δεν
υπάρχει ούτε ένας και άνατυπώ-
νεται. "Όσο για την εικόνα του
συγγραφέως, μια τέτοια, σάν
αυτή που είδες στον "Κόκκινον
Βράχον", θα συνοδεύη κάθε αντί-
τυπον του "Πολέμου", ελασρετι-
κώς δια συνδρομητάς της "Δια-
πλάσεως".
Ναι, "Μοναχική", άς φύγη
αυτός ο "κακός χειμώνας", ο γε-
μάτος άρρώστειας... Και μου
φαίνεται πως έφυγε, άν και πο-
πρέπει να λέμε μεγάλο λόγο...
Η "Δεύτερη Πατρίδα" θα πε-
ράση και στον τόμο του 1921.
Δεν ξέρω ακόμη τι θα δημοσιεύ-
σω μετά το "Χωρίς Οικογένε-
ται".

Το "Ατράμητο Εδώναν",
που ξεσπάζει να δούμε, μου γρά-
φει: "Ελπίζω να διήσω τους ά-
γοραστές μου, ότι αποβλέ-
πω σε θραύσει, αλλά για να σε
υποστηρίξω όσο μπορώ και να
μην είμαι, καθώς σου έγραφα
και άλλοτε, α λ φ ή ν). Πολύ
ώρας, λόγος! Δεν θα πη έ-
μωσ ότι και βλοι όσοι δεν έ-
σπαθώνουν είναι κηφής. Γιατί
πολλοί θέλουν, αλλά δεν μπο-
ρούν.

Εύγενία Τυμβίου, έδιάβασα με
χαρά το καταστατικό του Σπ-
λόγου "Ολυμπος". Σ' εύχαρι-
τώ πολύ για την ιδουσή του και
σε παρακαλώ να διαδεχθείς τας
εχθροστίας μου

